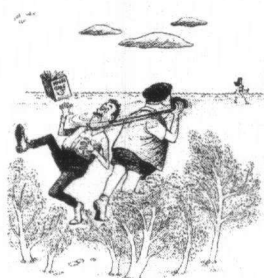

Penlijster

40 Jaar sprokkels

Nu al weer veertig jaar geleden kroop de vogelwerkgroep uit het ei en heeft sindsdien haar vleugels uitgeslagen. Het groepjes initiatiefnemers voor de oprichting kreeg alras versterking van nieuwe leden die zich aanmeldden. Binnen twee maanden telde de vereniging zestig leden. Anno 2007 is dat aantal meer dan vertienvoudigd. Na de geboorte begonnen de vlieg oefeningen en verkenningen. Het territorium werd afgebakend en strekte zich uit van het Amsterdam-Rijnkanaal tot het riviertje de Eem. Zowel in het westen als het oosten grens werd die van de provincie overschreden en een deel van Utrecht 'bezet'. Dit was niet tot vreugde van de Vogelwacht Utrecht die deze delen tot haar territoir rekende. Aan de westzijde stond ook de Vogelwerkgroep Amsterdam niet te juichen. Zuidelijk Flevoland was terra incognita en werd gelijk ingelijfd, maar in 1984 overgedragen aan de Stichting Vogel- en Natuurwacht Zuid-Flevoland. Samen met de in de jaren zestig actieve jeugdbonden voor natuurstudie en hulp van een boot van Rijkswaterstaat organiseerde de vogelwerkgroep in 1968 in Zuidelijk Flevoland een grote opruimactie van het aanspoelsel op de Gooimeerdijk.

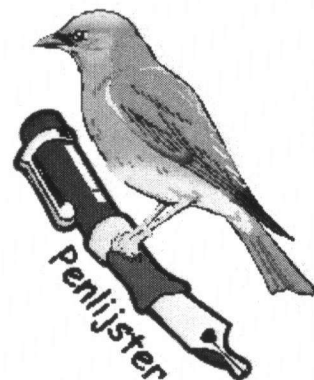

De groei zette op tal van gebieden door. Subgroepen werden geformeerd voor allerlei onderwerpen en onderzoeksthema's. De Korhaan groeide uit van een tussen de middag bij het Goois Natuurreservaat (GNR) gestencilde minkukel

Slanke strandloopster

tot een professioneel bij een drukker vervaardigd verenigingsblad. De omslag kwam in kleur en de kwaliteit en aantrekkelijkheid van de inhoud steeg aanzienlijk. De eerste onderzoekspublicatie verscheen in 1967: het jaarverslag van het nestkastonderzoek in het Gooi. Een gestage stroom volgde met als laatste nummer 158, het recent uitgekomen weidevogelinventarisatieverslag van de Noordpolder te Veld, Maatpolder en Polder De Slaag. Die publicaties zouden nooit tot stand gekomen zijn zonder de gegevens die door de medewerkers van de subgroepen zijn verzameld. Er is niet alleen heel wat geteld, maar ook geschreven in vogeltijdschriften of voor provinciale of grensoverschrijdende avifauna's. Het hoogtepunt werd bereikt in 1987 met het verschijnen van de

eigen avifauna bij het 20-jarig bestaan: Vogels tussen Vecht en Eem. Van meet af aan kreeg natuurbescherming en samenwerking met gelijkgezinde organisaties hoge prioriteit. Al in 1970 was de vogelwerkgroep

initiatiefneemster voor de inmiddels opgeheven Contactraad het Gooi voor natuurbescherming. De aandacht bleef en resulteerde in een subgroep natuurbescherming, op dit moment samen met anderen zeer actief rond het gebeuren met de geplande bebouwing Blaricummeent, waterwoningen in het Gooimeer en een jachthaven bij de Stichtse Brug.

Verkenningen vonden eveneens plaats in het kader van kennisuitbreiding door het houden van excursies en weekeinden. Het eerste weekeinde was op Texel, waar niet alleen heel veel vogels werden gezien, maar 's avonds in de jeugdherberg aan Mens erger je niet, dammen en tafelvotbal werd gedaan. Sindsdien zijn er talloze weekeinden gevolgd, hoofdzakelijk op de Waddeneilanden. Spelletjes doen is vrijwel niet meer mogelijk door de grootte van het aantal deelnemers. Het uitslaan van de vleugels naar nieuwe gebieden kreeg er een dimensie bij door de activiteiten van de werkgroep buitenlandse reizen, die zeer in trek zijn.

In 1990 leek het er op dat met Vidas de automatisering zou worden ingezet om de gigantische hoeveelheid gegevens goed te kunnen archiveren en bewerken. Nu, na de inzet van speciale werkgroepen en personen, is dit in het tijdperk waarin digitale opslag van data al zeer ver is gevorderd nog steeds niet gerealiseerd. Een andere wens is een eigen verenigingsruimte. Even leek het erop dat deze door verbouwing van het Pompegebouw bij de watertoren in Bussum in vervulling zou gaan. Door PWN was hiervoor een 'bruidsschat' van rond f 300.000 ingebracht. Uiteindelijk bleek dat de exploitatiekosten onaanvaardbaar hoog zouden worden. Er is wat afgezworven in diverse gemeenten.

Aankankelijk boden scholen onderdak en was er aansluiting met de jeugd via de jeugdbonden, daarna kwamen de kerken voor de lezingen en cursussen. Verder was er onderdak op de zolder van een kasteel en is veel gebruik gemaakt van een ruimte in een centrum voor geestelijk gehandicapten. Nog steeds is voor opslag van archiefmateriaal ook een vroegere

werkplaats van GNR in gebruik. Uiteindelijk kon er wat gehuurd worden in de serviceflat Westerheem in Hilversum. Daar kunnen diverse activiteiten plaatsvinden en de locatie kreeg daarom de toepasselijke naam De Broedplaats. Voor lezingavonden moet echter steeds worden uitgeweken naar een kerk. Het is niet te hopen dat de serviceflat een eindbestemming is en geassocieerd wordt met de vergrijzing die niet alleen in de maatschappij, maar ook bij de vereniging optreedt. Hoewel er tal van activiteiten zijn binnen de werkgroep waaraan leden kunnen deelnemen, gebeurt dit niet of melden zich zeer weinig personen aan. Bestuursfuncties worden jaren achtereen niet ingevuld, voor tellingen en inventarisaties is men niet te porren, waardoor de continuïteit gevaar begint te lopen. Gegevens kunnen niet worden uitgewerkt.

Er is een schreeuwend tekort aan excursieleiders; de huidige groep raakt overbelast. Voor diverse werkzaamheden zijn in het verleden cursussen gegeven, die echter geen toestroom van nieuwe werkers opleverden. Gevraagd om hulp is het antwoord stevast: geen tijd. Het doet dan wat vreemd aan dat op lezingavonden de zaal altijd goed gevuld is en aan weekeinden veel leden deelnemen. Voor de langer durende reizen naar het buitenland bestaat altijd zeer grote belangstelling. Het consumentisme viert hoogtij, maar het dreigt de dood in de pot te worden voor de vogelwerkgroep. Het doel van de vereniging, is in de statuten verwoord als de bestudering en de bescherming van de in het wild levende vogels. Het lijkt erop dat dit langzaam maar zeker naar de achtergrond verdwijnt.

Penlijster